

‘Als je je hart volgt, kun je het niet verkeerd doen’

Beter in je werk mét of zonder eigen kinderen?

Als je zelf kinderen hebt, ben je een betere pedagogisch medewerker. Of maakt het helemaal niet uit of je zelf een ouder bent? KIDDO stapte twee kinderdagverblijven binnen en vroeg het aan leidsters mét en zonder (jonge) kinderen.

‘Van het hebben van kinderen groei je als mens, niet als pm’er’

Sara Santiago (37) is leidster op de groep van nul- tot vierjarigen van SKSG Bruintje Beer en heeft een dochter (3) en een zoon (1). ‘Met humor vertel ik ouders dat ik als moeder ook niet perfect ben. Die relativering ervaren ze als morele steun.’

‘Echt grote verschillen in pedagogisch handelen zie ik alleen tussen stagiaires en mijn andere collega’s. Mijn collega’s en ik praten op een meer natuurlijke manier met de kinderen en kunnen ons door onze ervaring beter inleven. Stagiaires zijn nog lerende, dus dat is logisch.’

Misschien heb ik meer oog gekregen voor de kleine signalen van baby’s zoals het wrijven in de ogen als ze moe zijn. Die tekens herken ik van mijn eigen kinderen. Maar van het hebben van kinderen groei je als mens, niet als pm’er. Als je met kinderen werkt, doe je dat omdat je van kinderen houdt of je ze nou zelf hebt of niet.

Tuis en mijn werk zijn twee verschillende werelden. Mijn eigen kinderen brengen gevoelens bij me naar boven waarvan ik niet wist dat ik ze had. Als op mijn werk een kind niet wil eten, kan ik dat beter relativeren dan wanneer het om een van mijn eigen kinderen gaat.

Op mijn werk ben ik erg gericht op mijn beroepshouding. Die hou ik vast tot mijn werkdag voorbij is. Voordat we fruit eten met de kinderen, ruimen we met ze op. Als mijn eigen kinderen daar geen zin in hebben, laat ik het laatste beetje speelgoed soms liggen. Op het werk ben ik consequenter. Hier kan ik het me niet veroorloven laks te zijn.

Het opvoeden van je eigen kinderen is altijd moeilijker. Het is daarom fijn dat ik zoveel mensen om me heen heb die ik advies kan vragen. Er is altijd wel een collega met wie ik kan overleggen als ik het niet meer weet. Ook merk ik dat ouders me makkelijker om advies vragen doordat ze weten dat ik ook wel eens worstel. Met humor vertel ik ze dat ik als moeder ook niet perfect ben. Die relativering ervaren ze als morele steun.’

‘Pas nu weet ik wat verantwoord opvoeden is’

Maria van den Berg (52) van de peutergroep van Dikkie Dik heeft twee volwassen dochters (23 en 25 jaar). ‘Ouders denken: het komt wel goed. Thuis is ze klaar met opvoeden, en met haar kinderen is het goed gekomen.’

‘Toen mijn kinderen klein waren, werkte ik nog niet in de kinderopvang en wist ik helemaal niets over verantwoord opvoeden. Als ik toen wist wat ik nu weet, zou ik het heel anders doen. Nu weet ik bijvoorbeeld dat er een pedagogische aanpak is voor als kinderen iets doen wat niet mag. Natuurlijk zijn er regels, maar het is vooral belangrijk om te praten over waarom sommige dingen niet mogen. Toen ik eenmaal de opleiding had gedaan, had ik als opvoeder veel meer handvatten. In de omgang met ouders is het prettig om voorbeelden uit mijn eigen opvoedpraktijk te kunnen noemen, dingen waar ik tegenaan liep. Sowieso hoor ik vaak terug dat ouders het fijn vinden dat er ook een ouder iemand als ik op de groep staat. Jonge collega's kunnen lekker gek doen met de kinderen, maar daarnaast wekt het vertrouwen dat er iemand met meer levenservaring is. Dat geeft ouders sneller het gevoel van: dat komt wel goed. Alsof ze denken: thuis is ze klaar met opvoeden, en met haar kinderen is het goed gekomen. Ik weet niet of ik kinderen beter begrijp. Ze zijn zo verschillend, er is niet één manier om met ze om te gaan. Dan is het wel handig om dingen te herken-

nen van je eigen kinderen. Een tijd geleden wilde een kindje niet meedoen met dansen en zingen. In hem herkende ik een van mijn dochters die niet tegen harde geluiden kon en altijd haar handen op haar oren deed als er muziek klonk, terwijl een jongere collega niet begreep waarom het jongetje niet gezellig meedeed. Van collega's die zelf jonge kinderen hebben, hoor ik regelmatig dat ze het moeilijk vinden om thuis net zo consequent te zijn als op het werk. Dat heeft alles te maken met de emotionele band die ze hier niet en thuis wel hebben. Natuurlijk zijn de kinderen hier hartstikke lief en missen we ze als ze afscheid nemen als ze vier worden. Maar hoe lief ze ook zijn, het is een andere emotionele band dan die met je eigen vlees en bloed. Dat maakt het veel makkelijker om hier op het werk, samen met ouders en collega's kinderen op te voeden.’

‘Soms wil ik dat het thuis gaat zoals op het werk’

Al zestien jaar werkt **Wendy Goosen** (35) in de kinderopvang. Ze is pedagogisch medewerker (pm'er) op de babygroep van kinderdagverblijf Dikkie Dik in Goirle. De eerste jaren had ze zelf nog geen kinderen. Inmiddels is ze moeder van een vier- en een zevenjarige dochter. ‘Theoretisch wist ik alles, maar nu begrijp ik ouders beter.’

‘Het enthousiasme van de kinderen, maar ook het contact met hun ouders maakt mijn werk een mooi vak. Ik heb er lol in om het plezier dat de kinderen en ik overdag hebben gehad naar de ouders over te brengen. Onze kinderen gaan vanwege de woon-werkafstand naar een gastouder en zelf vind ik het ook fijn als onze gastouder vertelt wat mijn kinderen bij haar hebben gedaan, dat ik verhalen hoor waarin ik mijn kinderen herken. ▶

ik de caravan inpak voordat we op vakantie gaan. Andersom heeft het ook voordelen. Ik denk dat ik als ouder meer zelfvertrouwen heb doordat ik over pedagogische kennis beschik. Voor mijn man kan dat best concurrerend zijn. Soms wil ik dat de dingen thuis gaan zoals ze op het werk gaan, terwijl dat natuurlijk niet altijd

haalbaar is. Op het werk is het nou eenmaal een stuk makkelijker om consequent te zijn. Ik denk niet dat ik de dingen op mijn werk anders ben gaan doen sinds ik kinderen heb. Wel merk ik dat mijn gevoel naar de kinderen van het kinderdagverblijf is veranderd. Mijn enthousiasme is zeker niet minder geworden. Maar vroeger waren deze kinderen de enige kinderen die ik had, en daarom had ik een speciaal gevoel bij ze. Nu ik eigen kinderen heb, zijn ze nog steeds speciaal, maar voelt het wel anders. Er is een groter houden van bij gekomen, namelijk het houden van mijn eigen kinderen.'

Voorheen wist ik het theoretisch allemaal natuurlijk wel, maar sinds ik zelf kinderen heb, begrijp ik ouders beter. Ik snap nu pas echt dat ze het na drie gebroken nachten even helemaal zat zijn of dat ze mopperen als hun kind opgedroogd snot onder zijn neus heeft als ze hem ophalen. Ik krijg van mijn kinderen ook het liefst een frisse knuffel, terwijl ik me vroeger wel eens afvroeg waarom ouders zich daar druk om maakten. Het verschil met collega's die zelf nog geen kinderen hebben is af en toe wel merkbaar. Sommige collega's vinden het vreemd dat ouders hun kinderen wel eens brengen als ze zelf vrij zijn. Maar ik ben ook blij als mijn kinderen bij de gastouder zijn, als

haalbaar is. Op het werk is het nou eenmaal een stuk makkelijker om consequent te zijn. Ik denk niet dat ik de dingen op mijn werk anders ben gaan doen sinds ik kinderen heb. Wel merk ik dat mijn gevoel naar de kinderen van het kinderdagverblijf is veranderd. Mijn enthousiasme is zeker niet minder geworden. Maar vroeger waren deze kinderen de enige kinderen die ik had, en daarom had ik een speciaal gevoel bij ze. Nu ik eigen kinderen heb, zijn ze nog steeds speciaal, maar voelt het wel anders. Er is een groter houden van bij gekomen, namelijk het houden van mijn eigen kinderen.'

'Inleven in ouders is zo logisch'

Wie van kinderen houdt, zich niet gek laat maken door alle pedagogische kennis en zijn hart volgt, is een goede opvoeder. Dat vindt **Joke van der Schoor** (48), werkzaam op de peutergroep van het Groningse Kinderdagverblijf SKSG Bruintje Beer. Dat ze zelf geen kinderen heeft maakt haar geen minder goede pedagogisch medewerker.

'De peuterleeftijd vind ik prachtig om van dichtbij mee te maken. De ontwikkeling gaat in die jaren zo snel, er gebeurt zo veel. Ik vind het fascinerend dat voor jonge kinderen elke dag, elk uur nieuw is. Daar kunnen wij volwassenen nog wat van leren. Kinderen kijken nog in verwondering om zich heen en zien hoe mooi alles is. Wij vinden de wereld vanzelfsprekend, terwijl hij dat helemaal niet is.

Het krijgen van kinderen was voor mij geen voorwaarde om gelukkig te kunnen zijn. Ik hoefde niet per se kinderen van mezelf. Mijn werk zag ik als een mooie invulling van de tijd die ik op die manier had om toch met kinderen te zijn. Daarbij vind ik dat er genoeg kinderen zijn die aandacht nodig hebben en geeft het voldoening om op deze manier in hun behoefte te voorzien.

Dat andere collega's zelf kinderen hebben, betekent niet dat ze beter zijn in hun werk. Als je je hart volgt, je je niet gek laat maken door alle pedagogische kennis en maar genoeg van kinderen houdt, kun je het niet verkeerd doen.

Ik kan me wel voorstellen dat je anders naar ouders kijkt als je er zelf een bent. Ik heb collega's die er zelf moeite mee hebben om hun kinderen naar een kinderdagverblijf te brengen, om afscheid te nemen. Dat maakt het misschien makkelijker om ouders die hetzelfde doormaken te begrijpen. Aan de andere kant, inleven is zo logisch. Ook ik bied ouders automatisch aan dat ze altijd even mogen bellen om te horen hoe het met hun kind gaat, want ik snap hoe moeilijk het is om je kind los te laten. Dat is invoelbaar.' ◀

